

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἑμὴν ἀθηροσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς αἰῶτας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς	ΙΑΡΥΘΗ Τῆς 1879	Ἐσωτερικ. λιστ. 40 Ἐξωτερ. λιστ. 46
Ἑτησίᾳ . . . . . δρ. 16.—	Ἑτησίᾳ . . . . . δρ. 20.—	ΙΔΡΙΤΗΣ — ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ	Φύλλα προανυπερμένων ἐπιπλέον λιστ. 40
Ἡμέριον . . . . . > 8,50	Ἡμέριον . . . . . > 10,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τριμῆνος . . . . . > 4,50	Τριμῆνος . . . . . > 5,50	Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἀπριλίου 1921	Ὄδος Ἐβριτικῆς δρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικεῖον
AMERIKHΣ: Ἐτησίᾳ, Δολλάρια 4			Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 18
Περίοδος Β'—Τόμος 28ος			

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

(ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἴσχυαί, χλωμοί, κουρελιασμένοι, μὰ μὲ στίλβνὰ ὄπλα καὶ λαμπερὰ μάτια, οἱ στρατιῶτες περνοῦσαν περὶφρανα μὲς ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν Παρισίων.

Μία νέα γυναίκα, ἀπὸ τὸ πλῆθος, εἶδε τὸ Γιάννη, τὸν ἐπλησίασε, περπάτησε λίγα βήματα στὸ πλευρὸν του, τοῦ κάρφωσε στὸ στήθος ἓνα μπουκετάκι κόκκινα γαβύραλλα καί, σκύβοντας, τὸν ἐφίλησε.

Γύρω τους τὰ χειροκροτήματα διπλασιάσθησαν. Κι' ὁ Γιάννης, κατακόκκινος, ἔτρεχε νὰ πάρῃ τὴ θέση του — γιὰτί εἶχε μείνει λιγάκι πίσω, — ἐνῶ ὁ ἀρχιτυμπανιστὴς τὸν κοίταζε χαμογελῶντας.

Ἐίχαν περάσει ἔντεκα μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ προάστειον ἐκεῖνο τοῦ Παρισιῶ, ὄρανος, ἔρημος, χωρὶς μέλλον. Καὶ τώρα γυρίζε ἀπὸ τὸν πόλεμον μὲ μίαν ἀμοιβήν, ποὺ κάθε στρατιώτης θὰ τὴν ἐζήλευε. Τὸν ἐκτιμοῦσαν οἱ ἀρχηγοὶ του, τὸν ἐλάτρευαν οἱ στρατιῶτες, ποὺ τὸν ἐγνώριζαν ὅλοι, κι' ἀνοιγόταν ἐμπρὸς του ἓνα μέλλον λαμπρὸν.

Ὅταν τὸ Ἐννατο ἐφθασε στὸ Λουῆρον, ὁ Γιάννης δὲν συλλογιζόταν παρὰ τὸν παλιὸν του ἀρετικὸν καὶ δὲν θέλησε νὰναβάλλῃ γι' αὐτοῦ τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἐκπλήξην ποὺ τοῦ φύλαγε.

Καὶ πρὸς τὸ βράδον, περνώνας καμαρωτὰ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Χυσεττ, παρουσιάσθηκε στὸ κατώφλι τοῦ μπακαλικου.

Ὁ κύρ Νικόλαος ὁ Σανσονώ, καθισμένος μπρὸς εἰς τὸ τελεῖόν του, δὲν τὸν ἐγνώρι-

σε ἀμέσως καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ καπέλλον.

— Τί ἀγαπᾶτε, κύριε στρατιώτη; τὸν ρώτησε.

Ὁ Γιάννης χόντρινε τὴ φωνήν του καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— «Πολλὴν» πρέπει νὰ λέσ! Μήπως εἶσαι ἀντιθρασιτικός, κύρ Σανσονώ;

Ἄλλ' ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ μαγαζιοῦ ἀντήχησε μίαν κραυγήν. Ἡ κυρὰ Νικόλαινα εἶχε γνωρίσει τὸ μικρὸν στρατιώτην:

— Μπα, καλὴ, ὁ Γιαννάκης!

— Ὁ Γιαννάκης! καλὴ, τί μοῦ λέσ! ἔκαμε τότε ὁ μπακαλῆς, ποὺ φοβήθηκε μίαν στυγίην.

Γιατί, ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἔφτανε μίαν ἀστοχὴν λέξην γιὰ νὰ καταδικασθῇ ἕνας ἄνθρωπος, κι' ἡ χαρὰ τοῦ κύρ Νικόλαου,

ποὺ ξαναβλέπε τὸν παλιὸν του μαθητὴν, διπλασιάσθηκε μ' αὐτὴν τὴν ἀνακούφιση.

— Πῶς μεγάλωσε! εἶπε. Ἀλλ' ἔχει γυναίκα;

— Κι' ἔρχεσαι πιά νὰ καθῆσαι μαζί μας; τὸν ρώτησε ἡ κυρὰ Νικόλαινα.

— Ὅχι! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης: θὰ εἶμαι στρατιώτης ἕως ὅλη μου τὴ ζωή!

— Ποῦς νὰ μὲς τὸλύγε!... φιδόρτες ὁ κύρ Νικόλαος, ἐνῶ κοίταζε μὲ θαυμασμὸν καὶ σεβασμὸν μεγάλον τὴν τιμητικὴν σπαθὴν ποὺ τοὺς ἔδεδεγνε ὁ Γιάννης. (*)

Ἐκεῖνο τὸ βράδον, ὁ μικρὸς πῆρς ἀδεῖα κι' ἔδειπνησε μὲ τὰ παλιά του ἀρεντικά.

Ἦθελε νὰ ξαναἰδῇ τὴ σοφίταν, ὅπου κοιμώταν, τὸ ἐργαστήρι ὅπου ἔφτιανε κερμιά, τὰ συρτάρια ὅπου ἔκρυβε βιβλία κι' ἐφημερίδες,

Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε ἀντικαταστήσει.

— Τὸ χρήμα τώρα εἶναι σπάνιον, εἶπε ὁ μπακαλῆς. Μεγάλῃ φτώχειᾳ ἔπασε... Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί θὰπογίνουμε...

Ὁ Γιάννης κατάλαβε πῶς ὁ κύρ Νικόλαος ὁ Σανσονώ δὲν ἦταν καθόλου ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ καινούργιον καθεστῶς, ποὺ ἔκαμε νὰ σταματήσουν ὅλες οἱ ἐργασίαι καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ τὸ χρήμα ἀποτὴν ἀγορὰν.

Τὴν ἄλλη μέραν — 23 Αὐγούστου 1795, — ὅταν ὁ Γιάννης τοῦ διάβασε τὸ διάταγμα τοῦ Κομιτάτου τῆς Σωτηρίας, ποὺ προσκαλοῦσε ὅλους τοὺς Γάλλους στὰ ὄπλα, ὁ μπακαλῆς σηκώσε τὰ χέρια του ψηλά.

— Θὰ μὲ κάμουν στὸ τέλος νὰ πᾶω κι' ἐγὼ, μ' ὄπλα μου τὰ πενηνταδύο χρόνια! ἐφώναξε.

— Νὰ πᾶτε στρατιώτης ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης,

*Ὁ Βερναρδέ τὸν ἔβαλε νὰ ἐργάζεται στὸ γραφεῖόν του. (Σελ. 138 στ. β')

(*) Ἡ εἰκόνα πασηγ. φέβ. 1909, σελ. 129.

μπαρέτε όμως να βοηθήσετε και σεις την Πατρίδα. Ακούστε τι λέει το διάταγμα... οι νέοι θα πολεμούν, οι πάντρευμένοι θα κατασκευάζουν όπλα: και θα μεταφέρουν τρόφιμα... οι γυναίκες θα ράβουν σκηνές, ρούχα και θα υπηρετούν στα νοσοκομεία: τα παιδιά θα κάνουν ξαντό κι οι γέροι θα περπατούν στις δημόσιες πλατείες για να ενθαρρύνουν τους πολεμιστάς»

«Παπ, βλέπετε, ένας γενικός συναγερμός. Γιατί κι' ο κίνδυνος ήταν μεγάλος, μεγαλύτερος από τότε που ή επιγραφή «Η Πατρίδα κινδυνεύει!» έκαμε τὸ Γιάννη να γραφτῆ ἔθειλοντῆς.

«Ποτέ δὲν εἶχαν ἀκούσει τὸν μπάρμπα-Πέτρο να φωνάζη τόσο δυνατά! Ήταν ἔξω-φρενῶν. Χτύπαγε τὸ τραπέζι με δύνατες γροθιές, ἐνῶ ἔνα ἀγοράκι καμμιὰ δεκαρία χρονῶν, στεκόταν μπροστά του ὀρθιο, ἀκίνητο καὶ με τὸ κεφάλι κάτω.

«Ποτὲ δὲν ἔβλεπε τὸν προστάτη του γὰρ τὴν κλειστή μιά πορτοῦλα στὸ νεροζῦγί της...

«Ναὶ, θεία μου, ψιθύρισε ὁ Ντιερίκ, μὰ ἀργησα λίγες στιγμές... «Ἐπαίξεις βέβαια! Στῆν ἡλικία σου ὅμως... δὲν εἶσαι πιὰ ἐνταλῶς παιδί.

«Δεν εἶχε γελᾶστῆ. Ἐστὲρ ἀπὸ λίγες στιγμές, κρατοῦσε τὸ ἀγαπημένο γραμματάκι...

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Διασημοί μου, πολλοί από σας, και ξαναρωτούν τι πράγμα είναι ο «φεμινισμός», που τον άκουσε τόσο συχνά. Πολλές φορές σκέφτηκα να γράψω και γι' αυτόν, για να λυθούν μερικές άποριες. Άλλα θέματα πιδ επίκαιρα δεν μείνιαν. 'Ε, σήμερα είναι μιά καλή εύκαιρία: Γυρήνω ίσα-ίσα από τα έγκαίγια του «Α' Έθνικού Γυναικείου Συνεδρίου». Και τώ Συνέδριο αυτό είναι μιά τρανή εκδήλωση του Φεμινισμού στην Ελλάδα. Σκοπός του είναι να δείξη κόσες προόδους πραγματοποιήσε ως τώρα ή σύγχρονη Έλληνίδα στην πνευματική της μόρφωση και στην κοινωνική της δράση, — στο Σπίτι, στο Σχολείο, στο Έργαστήρι, στη Φιλανθρωπία, στη Βιοτεχνία, στην Επιστήμη, στα Γράμματα, στις Τέχνες, παντού, — να υποδείξη κόσες ύπόσχεται να πραγματοποιήση στο μέλλον και να καταδείξη τέλος, πώς δεν είναι καθόλου κατώτερη από τώ σύγχρονο Έλληνα και πρέπει νάχη τή ίδια δικαιώματα, κέρα-πέρα, μ' αυτόν.

Μά νά, αυτός είναι ο Φεμινισμός, αυτό είναι τώ μεγάλο Γυναικείο Ζήτημα. 'Η Γυναίκα 'ς έλο τον κόσμο, κηρύττει τήν ισότητά της με τόν Άντρα και ζητεί 'Ισοπολιτεία κι' Έλευθερία. Νά έχη δηλαδή τή ίδια δικαιώματα, πολιτικά, άστικά, κοινωνικά. 'Ο τι κάνει ο Άντρας, να μπορεί να τώ κάνει κι' αυτή. Νά εργάζεται 'ς ό τι θέλη, να διορίζεται παντού, να έλλεγχι (δικαίωμα ψήφου) να διορίζεται να διευθύνε, να κυβερνή. 'Ολα τελευσιπώντων! Δυό μόνο πράγματα δεν έτόλμισε να ζητήση ως τώρα: Νά πηγαίνη στρατιώτης και να γίνεται παπός. Γιατί καταλαβαίνει πώς στον πόλεμο δεν θα μπορεί να τώ καταφέρη. Και γιατί οι δικές μας θρησκείες, κατά παράδοση που έχει άκώμα έλη της τήν ισχύ, ή Γυναίκα δεν επιτρέπεται να μπη στο Ίερό, να Ιερωθή, να Ιερουργήση.

Οι περισσότεροι άντρες, φυσικά, αντίστεκουνται 'ς αυτή τή ζητούμενη Ισοπολιτεία. Κι' ίσα-ίσα οι δυό τελευσιπές εξαίρεσεις τούς δίνουν τά πιδ δυνατά επιχειρήματα: 'Η Γυναίκα, ός ζένε, μπορεί να γίνη παπός, διάκος, άρχιμανδρίτης, δεσπότης; 'Οχι! Μπορεί να γίνη στρατηγός, λοχαγός, λοχίας, δεκανέας, στρατιώτης; 'Ουτε! Άρα ποτέ δεν μπορεί να γίνη ίση με τόν άντρα. Δεν έχει τή δύναμη, δεν έχει και τώ δικαιώμα. Άς μένη λοιπόν εκεί πού τήν προώρισ ή φύση της. Άλλά 'ς αυτό οι φεμινίστριες κι' οι φε-

μινιστές άπαντού: 'Επειδή ή γυναίκα δεν μπορεί να κάνει μερικά πράγματα, δεν πρέπει γι' αυτό να κάνει ούτε όσα μπορεί; Κι' άποδείχεται όλοένα πώς μπορεί πολλά. Τώ μυαλό της έχει τήν ίδια δύναμη με τώ άνδρικό. Στόν κόσμο υπήρξαν κι' υπάρχουν ένα πλήθος γυναίκες ποιήτριες, μυθιστοριογράφαι, ζωγράφοι, γιατροί, δικηγόροι, μαθηματικοί, άστρονόμοι, χημικοί, φιλόσοφοι, φιλόλογοι, και τά λοιπά (δλ' αυτά γένους θηλυκού.) 'Εκτός από τīs έργασίες εκείνες, πού ήταν ανέκαθεν γυναικείες, — ράψιμο, κέντημα, πλέξιμο, νοικοκυριά, νοσηλεία, — ή γυναίκα σήμερα κάνει στην έντέλεια κι' όλες τīs άνδρικές. Σε Τράπεζες, σε Ύπουργεία, σε καταστήματα, παντού βλέπει κανείς κορίτσια να κρατούν βιβλία, να γράφουν γράμματα, να κάνουν λογαριασμούς. Στα Ταχυδρομεία, στα Τηλεγραφεία, στα Τηλεφωνεία, τώ ίδιο. Άκώμα και στα τραμ βλέπει κανείς εισπρακτορίσιες. Τή στιγμή λοιπόν πού ή Γυναίκα εργάζεται σαν τόν Άντρα, τώ πη και πώς σκέπτεται και πώς κρίνει σαν κι' αυτόν. 'Επομένως μπορεί και πρέπει νάχη και ψήφο, μπορεί και πρέπει να γίνεται βουλευτής, δήμαρχος, ύπουργός, πρωθυπουργός και πάλι λέοντας.

'Επειτα και γι' τώ στρατιωτικό: Λίγες γυναίκες πάνε νοσοκόμες; λίγες αναφέρουν τά χρονικά πού πολέμησαν κιόλα σαν άντρες, και πολύ πιδ κοντινές από τīs μυθολογούμενες Άμαζόνες; Κι' άργότερα ποιος ξέρει! όταν ή Γυναίκα συνειθίση να ζή και να εργάζεται σαν τόν Άντρα, δεν θα δυναμώση και στο σώμα και στην ψυχή. ώστε να μη φοβάται τόν πόλεμο; Σουνήθεια είναι κι' ή άφοβία. Αφίνουμε δε πώς ο πόλεμος στο μέλλον θα... καταργηθή κι' οι άνθρωποι, άρσενικοί και θηλυκοί, θα ζώμε έν ειρήνη. Κι' όσο γι' τώ εκκλησιαστικό, δεν μπορεί, με τόν καιρό, να χάση τήν ισχύ της ή θρησκευτική παράδοση πού αποκλείει τή Γυναίκα; 'Ισως να φανή κι' αυτή μιά πρόληψη και να πείση μαζί μ' όλες τīs άλλες. 'Ωστε;

Σ' αυτό τώ «ώστε», αγαπητοί μου, δεν είναι και τόσο εύκολο να σάς απαντήσω. Γιατί κι' εγώ δεν ξέρω ως πού πρέπει να φτάση ή ως πού θα φτάση μιά μέρα ο Φεμινισμός. Είναι δεμένος με τόσα άλλα κοινωνικά προβλήματα, ώστε να καταντά πρόβλημα από τώ πολυπλοκώτερα. 'Εκείνο πού ξέρω μόνο, είναι πώς προ οδός είναι. 'Η Γυναίκα, ή καλώς αυτή σκλάβο, πού στην αρχή δεν ζήτησε παρά να γλυτώση από τή φυλακή του γυναικωνίτη και νάχη τώ δικαιώμα να βγαίνη έξω, χωρίς να σκεπάζη τώ πρόσωπο, σιγά-σιγά ζήτησε κι' ένα σωρό άλλα πράγματα, πού ο Άντρας, ο κύριός της, — να πώ ο τύραννος; — υποχρεώθηκε να τής τώ παραχωρήση. Κι' όλοένα ζητεί κι' όλοένα αποκτά έλευθερίας. Μού φαίνεται λοιπόν πώς εκείνος πού θ' αντίστικώταν στο Φεμινισμό, θα πήγαίνε

ένάντια στο πνεύμα τής εποχής και; τή τα έβρισκε λιγάκι σκούρα... Θα ήταν μεσαιωνικός, όπισθοδρομικός, θα είχε ιδέες παλιές, σκουρασιμένες.

'Ομολογώ πώς τέτοιες ιδέες δεν τις είχα ποτέ μου και πώς ήθελα και θέλω τή Γυναίκα οσο μπορεί ίση με τόν Άντρα, με τή ίδια δικαιώματα και με τή ίδια καθήκοντα. 'Εκείνο πού δεν μπόρεσα ποτέ μου να χωρέσω, είναι ή έν όντομα του Φεμινισμού ζετισοπισιά μερικών κοριτσιών, — τώ αυθάδικο ύφος, τώ πολύ ιδιότροπο κι' άσυνείθιστο ντύσιμο, τώ κάπνισμα, τώ ουζο και τά ρέσια. Αυτός είναι ο κομικός τύπος τής χειραφετημένης, τής φεμινίστριας, τής άντρογυναικας, πού τόν βλέπουμε κάποτε στο θέατρο και μάς κάνει τόσο να γελοούμε. Συνιστώ στα κορίτσια μής να τόν αποστρέφονται. Για κανένα λόγο και για κανμιά ιδέα δεν πρέπει να γίνεται κανείς γελοός!

Σας άσπελάωμαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

"Όλα μπορούσε να τώ υποθέσει κανένας κι' έπρεπε να ψάξουν παντού. Μοιράσθησαν δεξιά κι' άριστερά. 'Η Τζένυ κι' ή Ντόλλ έμειναν κοντά στην κυρία Ουόλστον, πολεμώντας με κάθε τρόπο να τήν ήσυχάσουν. 'Υστερ' από μισή ώρα, ξαναγύρισαν όλοι. Άλλά μάταιες οι έρσεις. Ψύχη 'ς έλο τώ γύρο του όρμίσκου! Δεν είχα ανακαλύψει ούτε ίχνος του παιδιού κι' οι φωνές τους δεν είχαν κανέν άποτέλεσμα. 'Η άπόγνωση τής Σουζάνας ζέσπασε τότε σε λυγμούς. Κυριεύθηκε από σπασμούς; πού τής ζέσχιζαν τώ στήθος κι' οι άντρες αναγκάστηκαν να τήν τραθήξουν με τώ στανίδ στη σπηλιά. 'Ο Τζέιμς, πού τήν ακολουθούσε, δεν μπορούσε να προσφέρη λέξη. 'Απέσω ή Φρίτς έλεγε:

— Δεν πιστεύω να γάθηκε τώ παιδί... Σας ξαναλέω πώς έδω και μιά ώρα τώ είδα στην άμμουδιά να τρέχη, να πηδάη κι' όχι κατά τή θάλασσα. Κρατούσε στο χέρι ένα σκονί μ' ένα χαλκι στην άκρη. 'Ο άλμπατρος έπαιζε μαζί του.

— Μ' αλήθεια, τί έγινε τώ πουλί; ρώτησε ο Φραγκίσκος, βγαίνοντας από τή σπηλιά.

— Ναι, πού να είναι; είπε κι' ο Τζών Μπλόκ.

Στήν αρχή, δεν είχαν δώσει προσοχή τώρα όμως ο ναύκληρος έβλεπε πώς κι' ο άλμπατρος είχε γίνει άφαντος.

— Μά κι' οι δυό γάθησαν; ψιθύρισε ο πλοίαρχος Γκούλδ.

— Έτσι φαίνεται, άποκρίθηκε ο Φρίτς. Τά βλέμματα στράφηκαν προς δια τώ

μέρη και σταμάτησαν στο βράχο, όπου συνήθηζε να στέκεται ο άλμπατρος. Μά ούτε τόν είδαν, ούτε άκουσαν καθόλου τή γνάρμη του φωνή.

Νά πέταξε πάνω από τή βραχσειρά και να στάθηκε σε κανένα μέρος εκεί από πίσω; 'Ισως 'άν και τώ πουλί ήταν συνειθισμένο πιά να ζή στο άκρογιάλι εκείνο κι' άγαπούσε τούς ναυαγούς, και μάλιστα τήν Τζένυ. 'Οπωσδήποτε όμως ο Μπόμπης δεν είχε πετάξει βέβαια μαζί του! Τώ πολύ-πολύ μπορεί νάβένθηκε τάρκωτρη, άκολουθώντας τώ πουλί. Οι έρσεις όμως του Φραγκίσκου και του Τζών Μπλόκ δεν επικύρωσαν αυτή τήν ύπόθεση.

Μά ή ταυτόχρονη εξαράνιση του πουλιού και του παιδιού πώς μπορούσε να εξηγηθή; Πολύ περίεργη σύμπτωση!

"Όσο έπλησίαζε τώ βράδυ, όσο έβλεπών τήν άνέκφραστη θλίψη των γονέων, όσο άκουγαν τάσυνάρτητα λόγια τής Σουζάνας, πού τούς έκαναν να φοβούνται για τά λογικά της, ο πλοίαρχος Γκούλδ κι' οι άντροφοι του δεν ήξεραν πιά τί να κάμουν.

Με τήν ιδέα, πώς άν τώ παιδί είχε πέσει σε κανμιά τρύπα, θάμμενε κεί μέσα έλη τή νύκτα, ξαναρχισαν να ψάχνουν. Αναψην και μιά φωτιά από φύκια στην άκρη του άκρωτηριού, για να οδηγηθή τώ παιδί, άν ξαναγύριζε μονάχο του. Κι' άφού τριγύρισαν έτσι σχεδόν ως τά μεσάνυχτα, άπελιπίσθησαν πιά και μπήκαν στη σπηλιά.

Μά όχι βέβαια για να κοιμηθούν. Κάθε τόσο, πότε ο ένας, πότε ο άλλος, έθγαιν' έξω, κοίταζε, άφογκραζέταν και γύριζε να ξαναπαθήση, χωρίς να προσφέρη λέξη...

Τί θλιβερή νύκτα! θλιβερώτερη κι' άπελιπίστικώτερη απ' όλες όσες είχαν περάσει οι ναυαγοι στην έρημιά εκείνη!

Τά χαράματα, ο ουρανός άρχισε να σκεπάζεται από σύννεφα κι' ο άέρας να γυρίζη στο βορρά.

Τή στιγμή εκείνη, ή κυρία Ουόλστον σηκώθηκε και, πριν προφθάση να τήν κρατήση κανένας, άρμησε έξω, ξεφωνίζοντας σπαρακτικά:

— Τώ παιδί μου!... τώ παιδί μου! ("') 'Αναγκάστηκαν να μεταγυρισθούν βίσι, για να τή μπάσουν κάλι στη σπηλιά. 'Η δυστυχιμένη έπεσε ξερη 'ς ένα στρώμα από φύκια, όπου συνήθως πλάγιζε ο Μπόμπης, και με μεγάλο κόπο κατόρθωσαν ή Τζένυ κι' ή Ντόλλ να τή φέρουν στις αισθήσεις της.

'Ο άνεμος ωστόσο εξακολούθουσε να φυσά δυναμώνοντας κι' ή θάλασσα νάβεβαίνη. 'Ο Τζών Μπλόκ άρχισε να φοβόται μήπως θα έβλεπε κανένα κώμα να ξεβράζη.

— Έτσι φαίνεται, άποκρίθηκε ο Φρίτς. Τά βλέμματα στράφηκαν προς δια τώ

ατήν άμμουδιά τώ πτώμα του παιδιού. Μά όχι, τίποτα! Τώ είχαν πάρει λοιπόν τά κώματα σκόνογιά; Τώ πρρί, κατά τις πέντε, ο Φρίτς, άκκομπισμένος στο βάθος τής σπηλιάς, ένόμισε πώς άκουσε σά μιά κραυγή πίσω από τώ τοίχωμα. 'Αφογκράσθηκε κι' άμείσως έπλησίασε τόν πλοίαρχο.

— Έλάτε δώ, τώ είπε σιγά.

'Ο πλοίαρχος τόν άκολουθήσε.

— Άκούστε τίποτα;

'Ο πλοίαρχος στάθηκε και σε λίγο είπε:

— Ναι... άκούω φωνή πουλιού.

— Ναι, ναι! φωνή πουλιού.

— 'Υπόγειο; λοιπόν κώλωμα πίσω από τόν τοίχο;

— Βεβαίωτατα!... κι' ίσως διάδρομος

"'Ο Τζών Μπλόκ, κρατώντας στην άγκαλιά του τόν μικρό Μπόμπη λιγοθυμισμένο..." (Σελ. 141 στ. γ')

πού βγάξει έξω. Άλλοιώς τι πώς ζήγγετα;

— Έχεις δικήνο!

Φώναζαν και τόν Τζών Μπλόκ, κι' άφού κόλλησε ταύτι του στον τοίχο, ο ναύκληρος είπε:

— Είναι ή φωνή του άλμπατρού!... τή γνάρμη!

— Μ' άν ο άλμπατρος είναι και από πίσω, θα είναι μαζί του κι' ο Μπόμπης! είπε ο Φρίτς.

— Μ' από πού να μπήκαν κι' οι δυό; ρώτησε ο πλοίαρχος.

— Αυτό θα τώ μάθουμε!

Τότε τώ είπαν 'ς θλους κι' οι δυστυχιμένοι γονείς ξαναπρήσαν λίγη έλπίδα.

'Ο Τζών Μπλόκ άναψε ένα μεγάλο σπαραματέτο. Κι' άφού κοίταξε καλά έλο τόν τοίχο και βεβαιώθηκε πώς δεν υπήρχε πούθενά κανμιά τρύπα, ώστε να περάσε ο άλμπατρος πού άκούγόταν από μέσα, έζέτασε και τώ δαπέδο. Κι' εκεί, στο βάθος, κολλητά σχεδόν στον τοίχο, ανακάλυψε μιά τρύπα, πού είχε διάμετρο ως είκοσιπέντε δακτύλους, έπομένως μπορούσε να περάσαν απ' αυτή και τώ πουλί και τώ παιδί.

'Η Τζένυ έσκυψε τότε στην τρύπα κι' έκραξε πολλές φορές τόν άλμπατρο, πού ήταν συνειθισμένος στη φωνή της. Τής άποκρίθηκε μιά κραυγή και σχεδόν άμέσως ο άλμπατρος βγήκε από τήν τρύπα.

— Μπόμπη!... Μπόμπη!... φώναζε τώρα ή Τζένυ. Μά όποτε άποκρίθηκε τώ παιδί, ούτε φάνηκε.

Δεν ήταν λοιπόν εκεί-μέσα μαζί με τώ πουλί; 'Η Σουζάνα άρχισε πάλι να πελπίζεται.

— Σταθήτε! έκαμε ο ναύκληρος. Έσκυψε, μεγάλωσε τήν τρύπα, ριχνώντας τήν άμμο πίσω του, και χώθημε μέσα ο ίδιος. 'Υστερ' απ' λίγο, ξαναγύρισε, κρατώντας τόν μικρό Μπόμπη στην άγκαλιά του λιγοθυμισμένο.

Μά με τά φίλια τής μητέρας του, τώ παιδί δεν άρρησε να συνέλθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

'Η δεύτερη σπηλιά. — Μάταιη έλπίδα. — Τώ κεί του Φρίτς. — Μία από τώ βράχο. — Διάφοροι σταθμοί. — Τόσο-λίδο. — Τίποτα στην άνατολή, τίποτα στη δύση, τίποτα στη μσημίσβια! — Τή στιγμή πού θα κατέβαιναν.

'Η μητέρα άρρησε να συνέλθη, από τόν κλονισμό πού είχε ύποστή. Μά είχε ξαναβρή τόν Μπόμπη της και τί καλύτερο γιατρικό ύπάρχει για μιά μητέρα από τά χάδια του παιδιού της; Μαντεύετε τώρα τί είχε συμβή; Παίζοντας με τόν άλμπατρο, ο Μπόμπης τόν άκολουθήσε στο βάθος τής σπηλιάς. Τώ πουλί χώθηκε 'ς εκείνη τήν τρύπα. Από πίσω του και τώ παιδί. Εκεί υπήρχε έν άρκετά σκατεινό κώλωμα, απ' όπου, όταν θέλησε, ο μικρός δεν μπόρεσε να βγί. Φώναζε στην αρχή, μά οι φωνές του δεν άκούσθησαν. 'Υστερα λιγοθυμισήσε...

— Άς είναι, είπε ο ναύκληρος. Κάθε κακό έχει και τά καλά του. Νά, πού με τώ έπεισόδιο του Μπόμπη, ανακαλύψαμε κι' άλλη μιά σπηλιά...

— Πού ποίος ξέρει ως πού φτάνει! συμπλήρωσε ο πλοίαρχος. ("Επεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΔΕΡΟ

(Χαρισμένο στη Δαδ Μάρη Χοδών)

Αουλουδία σου έφερα άγκυρές,
μπροστά σου να ξεπλώσω!
— την άγκυρα τη φύση σου,
τάχα θά τη μελώσω;
μ' αυτά που φέρεσ από βουνό
ιδρώσα να μαζέσω,
και ποιά να τ' από σπάνιο
τογύρω ν' άγγαγείσω; —
Μήν τ'ο πετάξωί πάρε τα
και βάλ' τα στο βιβλίο,
και όξτε τα, όπως πάντοτε,
στό σκοτεινό γραφείο.
Και τ'ο βιβλίο κάποτε
άν κατά τύχη άνοιξής
τό δωρό μου τ' άσημο
θλίβα θά ν'ά σου δείξη.

Αυτό που φτάνει μένανε.
Τι τάχα σ' άνθογαλι.
Άν τ'α σπλήωση στοργικά;
Θά μαραθούν άγάλλι,
και τήν άγγη, άνάληθη,
θά πής νά τ'ο πετάξω,
και μάλλα φρέσκα, εδοδιαστά
του κήπου νά τ' άλλαξω.
Μαργεζέλα

Η ΤΡΕΛΛΗ

Έκτισο τ'ο βράδυ γύριος ή
μάννα από τη δουδιά. Ήταν Σαβ-
βατόβραδο, είχε πάρε το βδομα-
διατικό και σκορπούσαν χαρούμενα
πως τ'ο παιδί της θά έρωγε αθώο
καλύτερα. Ο ήλιος είχε γύρει. Στη
φύση βροσέλευε τ'ο ματήρηο του
δειλιού. Τ'α δέντρα άρχονογωνό-
ταν κάτω από τ'ο ελαφρό φσημα
τ' άέρασ' στον ουράνο έλαμπα μό-
νάχα ένα άστρο.

Κι' ή μάννα προχωρούσε. Μά
πίο γρήγορα ό νους από τ'α πόδια
της, πετούσε σ'ο παιδί της. Που
τό είχε άφήσει τ'ο πρωί σε μιά
γειτόνισσα. Από τ'ον καιρό που ό
άντρας της είχε πάει στρατιώτης,
έτσι κάθε πρωί τ' άρνις, γιά νά
εθαλάσσεται αυτή. Κι' ό νους της
γογγύα πατούσε σ' άγγελούδι της.
Μέ τ'ο λαχάρια τ'όσπριγες κάθε
βράδυ στην άγκυλιά της, θελώντας
νά τ'ο πληρώσει δυο χάδια του
στερούσε τη μέρα!..

Προχωρούσε... Νά, τ'ώρα φαί-
νόταν τ'ο σπίτι της. Και με τη
φάντασια της έβλεπε τ'ο μικρό της
νά στέκεται στη γωνία τ'ο δρόμου
και μόλις την δ'η, νά τρέξη στην
άγκυλιά της με μιά φωνή: «Μαιμιά
μου, σε περιμένω».

Άκουσε τ'ο όνομά της. Γύρισε.
Τ'η φώναζε μιά γειτόνισσα και της
έδωσ' ένα γράμμα που είχε φέρει
ό γραμματομαστής. Με τήν πρώ-
τη ματιά που έβρεξε χλάμιασε.
Τ'ο γράμμα της ήταν άγνωστο. Ένα
βαρύ προαίσθημα της έσφιξε τήν
καρδιά. Με τρεμουλιώτο χέρι
τ' άνοιξε κι ύστερ' από μιά-δυο
γραμμές, τ'α μάτια της σά νά κλει-
σθώσαν, και στήριχθηκε στον τοί-
χο γιά νά μήν πέση. — «Πδάνα!
ψιθύριζε βραχνά, πέθανε! και

έλεγε πολλές φορές τήν ίδια λέξη
σά νά προσπαθούσε νά καταλάβη
κάτι άδύνατο. κατί άπίστευτο.
Κι' ύστερα με μιάς άρχισε νά
τρέχη σ'ο χωριό της.

Μά κει άλλο, πιο μεγάλο κακό
τήν περίμενε. Τ'ο παιδί της, τ'ο
πλάσμα της, ή μογαγή παρηγορία
της έπεσε μέσ' στο πηγιάδι και
τώρα βρισκόταν νεκρό μπροστά
της! Ο νους της σάλεψε δολύελα.
Έξοθιες πάνω του, τ'ο φιλούσε
ξυφανίζοντας κάθε τόσο άνασθρες
κράυγες, κι ύστερα άρχισε νά τρέ-
χη, όσοπου χάθηκε σ'ο δάσος.
... Κι' όσοι περνάν από τ'ον
πλατώ δρόμο του χωριού, βλέπουν
μιά γυναίκα με κουρελιασμένα
ρούχα νά κἀσεται κάτω από ένα
δέντρο. Στ'ο ένα χέρι κρατεί μιά
πάνινη κούκλα, σ' άλλο ένα κομ-
μάτι χαρτί γραμμένο... Είναι
ή τρέλλη μάννα.

Τριανταφυλλέια
*
ΔΥΟ ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ ΙΔΕΕΣ
«Ο άνθρωπος είναι σ'όν κόσμο
γιά νά υποφέρει και νά ξεγυράσει
με πίκρες και με δάκρυα τήν άλ-
λη ζωή, που τήν έχασε από τήν
παρκακή του». Ο Θεός έβραλε τ'ον
άνθρωπο στή γη γιά νάπολαύση
όλα τ'α καλά που τήσσε στή
διαθεσή του. Τ'ον έπλασε γιά νά
είναι ευτυχισμένος και δισυ δει
τ'ο θέλησ' ό ίδιος, μόνος του, δέν
δυστυχεί ποτέ».

Σε ποιά από αυτά τ'α δυο νά
δώσω πίστη; Σε ποιά νάκοιμησώ
γιά νά πλάσω με τη φαντασία μου
δνειρας;

Και δταν φύση ψηφισίόδοξη
με τ'α μάτια της ψυχής βλέπω τ'ο
δρόμο της ζωής μου ίσιο, άπαλό,
εχάριστο, ένψ άλλους αγνάδια
και πέτρες άγριες τ'ον στρώνω.
Τι νά πιστέψω; Ποιά από τις
δυο αντίθετες ιδέες νά βάλω σ'ο
νου μου γιά οδηγώ;

Φαεάρα
*
Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Η ΓΑΤΑ
Ένας σκύλος και μιά γάτα
πήγαν μιά μέρα με μεγάλες φω-
νές σ'όν άφεντή τους και άρχισαν
νά κατηγορήσ' ο ένας τ'ον άλλον.
— Ο σκύλος μου δάγκωσε τ'ο
αυτό, έλεπ ή γάτα.
— Η γάτα μου τσουγκράνισε
τ'ο πρόσωπο, έλεπ ο σκύλος.
— Ο σκύλος έκλεψε τ'ο ψητό
από τήν κουζίνα!
— Η γάτα έφαγε τ'α ψάρια! —
Και έξακολουθούσαν οι καταγγε-
λίες, ως δτου ό άφεντής των πήρε
ένα μπασιτόνι και κοινώνας το,
τους ελεπ: «Είστε κι'οι δυο κλέφ-
τες, κι' οι δυο κακοί. Γι' αυτό
είστε και πάντα μαλωμένα. Άν
δέν διορθωθείτε, θά σας δώσω
μπασιτονάδα, που θάξέξη και
στούς δυο σας».

Κι' έφυγαν τροκιασμένοι.
(Μεταφραση) **Σαρ Ραβεγγά**

ΨΕΥΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Περπατούσα δολομόνος. Ο
ήλιος έκαιγε. Ένα συγγράκι,
άραχνοφραγμένο, πληρωμένο, ανέβαι-
νε σιγά-σιγά τ'ον ουράνο. Φαινό-
τανε τόσο χαριτωμένο, τόσες μορ-
φές άλλες, ώστε δέν μπορούσα
νά πάρω τ'α μάτια μου απ' εκεί.
«Όσο τ'ο κοιτάς, τόσο μ' έμάγευε,
περισσότερο, με κάρφωνε στή θέ-
ση μου, μακριά από κάθε γήινο,
από κάθε πόθο. Ο κόσμος μου
δλος ητανέκεινο τ'ο παιγνιδιόκομο,
τό υπερκόσμιο τριαντάφυλλο, που
όλοένα προχωρούσε πρ'ο τ'ον ήλιο
απ' τ'ον άέρα που δυνάμωνε».

Και ήλθε στιγμή που στάθηκε
μπροστά σ'όν ήλιο. Έρχοιες τότε
δολομόνες άκτινες γύρω του που
μου θάμπωναν τ'α μάτια. Ένόμισα
δτι θάμια διαρκώς εκεί, νά τ'ο
θαυμάσιαι! Μά όχι!... Ο άγέρος
που τ'ο έφερε ως τ'ον ήλιο, αυτός
τώρα τ'ο άπομάκρυνε. Κι' όσο έ-
φραγα, τόσο καί σκουτενίλαζε. Και
με τ'ο δυνάμωμα του άέρα, κατέ-
βηκε κι' άκούμπησε σ'όν δρό-
μω, κατάμωρο, καταγιομιμένο,
σάν καπνισμένο κορμί. Κι' δταν
τ'ο είδα σ' αυτή τήν κατάσταση, δέν
μύορνα νά κρατηθώ:

«Αυτό ήταν δλο...» φώναξα.
Κούνησα τ'ο κεφάλι μου κ' έφυ-
γα λυπημένο.

Ποιά νά έφταίτε άρα γε; ό άγέ-
ρας, τ'ο συνάκι ή εγώ;
Θρύλος
*
ΚΛΕΦΤΗΣ ΚΑΙ ΠΑΠΗΣ

Μιά φορά, ένας κλέφτης πήγε
νά ξεμολογήσ'η. Συνέβηκε όμως
έκτιση τήν ώρα νά μη βρισκεται
κανείς άλλος σ'ο ίδιο εκτός απ'
τ'ον παπά, που καθιστός κ'όπου,
μετρούσε καίτε δλοκίτρινες λίρες.
Τούτ'δαν λήγωμα σ'άν τις είλες.
Και, άφου κωνιστάθηκε λίγο, σά
νά σκεπτόταν μ'ήπνε άπορασι-
στικά σ'ο τερό. «Έρωίξω μιά λα-
θραία ματιά σ'τις λίρες κι' ύστερα
έξήγησε τ'ου παπά τ'ο σκοπό του.
«Ο παπάς άφισε τ'ο μέτρομα,
φόρεσε τ'ο πετράχλι του κι' άρχι-
σε ή ξεμολόγηση».

— Έδώ και τρείς χρόνια μ'έπια-
σαν τ'α δαιμόνια, πατέρα μου, και
σκότωσα τή μάννα μου!
— Μεγάλο τ'ο άμάρτημά σου!..
— Περήμενε, πατέρα μου, δέν
τελειώσα. Ύστερ' από ένα χρόνο
πάλι μ'έπιασαν τ'α δαιμόνια και
σκότωσα τ'ον άδερφό μου!..
— Τι έκανε, λέει!..
— Άλλο τίποτα δέν έκαμα, μά...
— Τι μά...
— Μά... δέν έέρω... νοιούθη
πάλι τ'α δαιμόνια μου νά μ'έχουν
πίασει και θέλω νά σκοτώσω!..
Πριν ακόμη τελειώσει ό κλέφτης,
ό παπάς τ'όβαλε σ'ο πόδιο, άφι-
νοντας τις λίρες χάμω. Τ'ο τέ-
χνασμα είχε πετύχει. Ο κλέφτης
πήγε τις λίρες και πάρι λόντας.

Αναγενηθείσα Έλλάς
Φιλέημος

ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ ΜΑΣ

Παράξενα πράγματα συμβαί-
νουνε, παιδιά!
— Και σ'άν τί; θά μου πήςτε.
Νά, λοιπόν!... Προχτές, κοιόμ'ω
σ'όν «Άλληλογραφία». Οδ... Κα-
πός... πλιχτηκα, γιά τ'ο Θεό!
«Όστόσο, κουθενά δέ φαίνεται
Φωτιά ή Φλόγα». Από πού βγαί-
ναι; Πόδε εξηγείται ή παρουσία
του; Φώτιστε με σέ, γιαιτι γ'ώ
παρωκακίστικα!

— Καλέ, τί άκούω; Ο Σπουγγί-
της, λέει, κάνει σκίτα!; Θαύμα,
θαυμάτων!... Κι' έξαγράφισε, λέει,
τ'η «Διάπλαση». .. άντρα και μύ-
λιστα με γένια και ματωράλια;
Φαίνεται πως τη γιογράφισε...
μασκορεμένη, ένεκα... οι από-
κρηες!

— Έ, θά μου πήςτε τώρα, γιαιτι
σου φάνηκε παράξενο νά ζωγρα-
φήςσ' ο Σπουγγίτης;
— Γιαιτι... σ'ός απαντώ... οι Σπουγ-
γίτες, δέν κάνουν τίποτ' άλλο,
απ' τ'ο πρωί ως τ'ο βράδυ, παρά νά
κλειδιθούν, τ'ουτο τουτο, και νά πε-
τούν... από κλαδι σε κλαδι!

— Νά που μ'ας ήρθε τις προάλ-
τες κι' ένα φρεσκο Ρόδο της Χίου!
Μά ήταν άραγε άνάγκη, άφου
είχαμε τ'ο:

Χιδίτικο Τριαντάφυλλο;
Υ. Γ.— Σ'άν πολύ έγωιστικά τ'ο
τελευταίο, ε;
Χ. Τ.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ Η ΖΩΟΛΟΓΙΑ;
Κωμωδία μονόπρακτ'η
ΠΡΟΣΩΠΑ:
Ο κ. Καθηγητής.
Νίκος } μαθηταί.
Μίρης }
Χορός } μαθητών.

Η σκηνή σε σχολείο, τήν ώρα
του μαθήματος.
Καθηγητής (σ'ο Νίκο): Πόσους
πόδας έχει ή όργυρία;
Νίκος (Καθ' έαυτόν): Ή ζω
είναι πάλι αυτή ή όργυρία; πρώτη
μου φορά τ'άκουσα μ'α τέσσερα πό-
δια θάξη. (Ανατά) Τέσσερασ'! (Ο
μαθηταί γελούν.)
Νίκος (Καθ' έαυτόν): Λάθος θά-
ναγα, πτηνό θάνα. (Ανατά) Δύο!
(Γελούν).
Καθηγητής (Στ' Μίρη): Λέγε σέ,
παιδί μου.
Μίρη (Υπερήφρα): Έξει!
Νίκος (Καθ' έαυτόν): Παράξενο
τόνομά του, παράξενο και τ'ο είδος
του! έξάποδο ζωο!

Καθηγητής (Στ' Νίκο): Πές
μας τουλάχιστο πόσους δακτύ-
λους έχει ό ποús της όργυρίας;
Νίκος: Πέντε! (Γελούν).
Νίκος (Καθ' έαυτόν): Κουταμάρα
θάλα πάλι! Ο Θεός έξοει πόσα
δάκτυλα θάξη αυτό τ'ο διαβολό-
ζωο!..
Καθηγητής: — Δέν έμελέτησες
καθόλου, παιδί μου! Γιατί;
Νίκος (Θυμωμένος): Μά, κύρια
καθηγητά, κάνετε λάθος! ένψ έ-
χουμε μαθηματικά, μ' έξετάζετε
ζωολογία!

Όλο: Χα, χα, χα, χα!..
Νίκος: Έ! τί γελάτε;
(Αλλάζει)
Φιλέημος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στ'ο μάθημα της «Αριθμητικής».
— Λέγε μας, Τοκό. Άν έχης 110
δροχμές και ξοδένης τις 68, τι
θά κάνης γιά νά βρης πόσες σου
έμειναν;
— Θα τις μετρήσω!
«Εστάλη από τ'ο «Αθηναίον» Ισκότου

Η μ'αμά:— Δέν γτρέπεσαι, Κα-
νωμάια, ακόμα δέν πέρασε μιά έ-
βδομάδα που πέδαυ ή γιαιτι σου
και τ'ον παίζεις πάνω;
Τ'ο Χ. α. ν ο μ ά κ ι. — Μά έγώ,
μαμά, παίζω μόνο στις μαδρες
νότης!
«Εστάλη από τ'ο Σατανά

Η Μιμίκια δέν προσέχει σ'ο
μάθημα. Κι' ή δασκάλα, γιά νά
τήν πιάση, τήν ρωτά:
— Που είναι ή λέξις άν ήρ, Μι-
μίκια;
Μ' αυτή δέν τ'α χάνει:
— Στ'ο βιβλίο! φρονιάζει.
«Εστάλη από τ'ο Κελευρώδιο Λουλοδύ

Η ΕΙΚΟΣΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ:
Τ'ο περιοδικόν «Πινακοθήκη», που
τ'ο εκδίδει και τ'ο διευθύνει ο κ. Δ. Ι.
Καλογερόπουλος, εκέλισε φέτος τ'α ε-
κασί του χρόνια. Καί τήν παρασημένη
Τρίτη, σ'ο Β. Θέατρο, δόθηκε μιά τι-
μητική Πρ'οεδρεία, υπό τήν προστα-
σία της Α. Β. Γ. του Πρίγκιπος Νι-
κόλαου. Τήν ίδια μέρα, ο κ. Δ. Ι. Κα-
λογερόπουλος έώρτισε και τήν Τρια-
κονταστηρίδα της ποικίλης λογοτεχνι-
κής του εργασίας.

Θωρώ συναδελφικό καθήκον νά
δυσώξω με τάλλα και τ'α δικά μου συγ-
γραφήρια, και νά παρακαλέσω τ'η
«Διάπλαση» νά υιοθετήσ'η αίτες τις
λίγες γραμμές, ως δείγμα της συμμε-
τοχής της.

Η «Πινακοθήκη» είναι ένα περιο-
δικό ειδικό, — τ'ο μόνο σ'όν Έλλά-
δα, — άφιρωμένο κυρίως σ'ην ζωγρά-
φική και σ'ις «Ορατές Έχες», που μ'αί
δμως με τήν καλλιτεχνική κίνηση,
δική μας και ήνη, παρακαλούσ'η και
τι φιλοσοφική. Δέν έέρω αν σ'τη Φιλο-
σοφία μας έπρόσφερε μεγάλες υπηρε-
σίες, γιαιτι ό διευθυντής της έχει τις
ιδέες του— άλλες ιδέες από τις δικές μας,
ση διαμέτρου ίσως άνιβίσιες, — και σ'α
έκτος πάντα πόλεμος τ'ου δημοτικισμού.
Σ'την «Ελληνική Τέχνη» όμως έπρό-
σφερε υπηρεσίες σημαντικές. Γιατί τήν
παρακαλούσ'η πιστά, τήν έκρινε φω-
τανά, τήν εγνώρισε σ'ο κόσμο, κι' ήτοι
μάλιστα π'όταν σ'όν τόπο τ'α τεχνικά
μέσα — ποδ του πολέμου που μ'ας τ'α-
φάρισε — έδημιούργησε άφρονα τ'α καλύτερα
έργα της «Ελληνικής ζωγραφικής»
και Γλυπτικής. Έτσι από τ'ους έκτισε
οί εκκεκλιένε τουλάχιστο τόμοι α' τ'ου
του περιοδικού, είναι μ'α άληθινή πινα-
κοθήκη, ένα λαλούντο μουσειό καλλιτε-
χνικό.

Ο κ. Δ. Ι. Καλογερόπουλος, ό
όποιος έκτος τ'ων κριτικών του έφθρον,
χρονολογικών κτλ. έχει γράψει και
πολλά ήρατα διηγήματα, ποιήματα και
μονολόγους, άίλειε τ'α πιά θερμά συγ-
χαρήρια που καθόρθως νά διατηρήσ'η
τήν «Πινακοθήκη», με κάθε του θυσία,
έκτισε χρόνια. Τ'ού σφίγγω θερμά τ'ο
χέρι και τ'ο εύχομαι νά τ'η έόρταση
και πενηκονταστηρίδα. **Γρ. Σ.**

**Τ'ο πρώτιστον καθήκον τ'ο
καλού συνδρομητού είναι
ή εγκαίρως άναγώγος της
συνδρομής του.**

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

«Αθηναί. 30 Μαρτίου 1921.
Στ'ερώ τ'ο ν ο ν : Δέν απαντώ
εις ερωτήσεις και άπορίες, που
εικόλα βρίζαι καθένας τ'ην άπα-
νην και τ'ην λούσι σ'όν». «Όδηγόν
τ'ου Συνδρομητού», ήμα τ'ον δια-
βάση προσεκτικά. (Ίδε φηλ. — 3.)

ΚΑΛΗ σας... καλή σας... κα-
λή σας... Πρωταπριλιά! Δέν άσπεί-
ρούμαι. Με αυτά τ'α ήμέματα, μπο-
ρεί κανείς νά πάη τόσο τήν Πρωτα-
πριλιά! Και πρώτα-πρώτα νά φανή
κουτός, όχι από τ'ο ήμέμα που θά πη-
στέψη, άλλ' από τ'ο ήμέμα που θά πη-
είναι έτσι σά μιά λυθία λίθος της
έστυνας. — Άν ή Πρωταπριλιά έστρες
Σάββατο, θά σας έλεγα κι' έγώ κανένα
ψεμματάκι νά γελάσουμε, όπως άλλοι.
Αλλά πρ'ο μεγάλη σούρα τ'ου Α-
νακία, που άτοιμαζόταν πάλι νά δου-
ριατουρήσ'η, ό «Ημεροδελτικς φέτος
γράφει Πέμπτη». Έ, άς έίμαστε καλά
και τ'ο χρόνο... Τώρα περιμένω
τις δικές σας Πρωταπριλιές, γιά νά
γελάσουμε σ'ο εργόμοιο.

Ποίησ'η Ζιλιά, εύχομαι καθ' ε δο-
κίμηση σ'ην «Αποικία», — τί ωραία
σπαραγίδα! — και σ'ός ευχαριστώ ήλους
που φρονιζέτε γιά μένα. Μά βελδιό-
άν κ'άνη, μπορεί νά γίνη συνδρομητής.
Αυτό δέν είναι μόνο τ'ων μαθητών προ-
νόμιο. Λαμπρά ή ιδέα σου νάρχισ'η
από τώρα νά κινή βιβλιοθήκη και σ'ου
συνιστώ νά μή τήν εγκαταλείψης ποτέ.
Γιά τ'ο «ούστ!» δέν έχεις δικιο. Τ'ο
λένε και σ'α σκυλιά, και σ'ούς γαί-
όρους και... σ'ούς ανθρώπους κ'αμιά
κόρα. Τ'ο δε άρχαιο έκείνο παράγγελμα
δέν λέγει: «μη κακώς» αλλά «μη κα-
κοίς».

Ο Καπετάν Λαπάντας παραπονεί-
ται, ότι ζήτησ'ος άναλλαγή καρτε-
ποστά, δέν βραβί παρα μόνό από δυο.
Και ρωτά: «Μήπως οι παλαιοί συν-
δρομηταί δέν καταδέχ νται τους νέους,
όπως οι παλαιόμοχοι δέν κατέδεχονται
τους νεοσυλλέτους;» Δέν τ'ο πασιμω,
θά λάθη κι' άλλα, αλλά πρέπει νά έχη
υπομονή. Γιά τ'ο άλλο ζήτημα τ'ου α-
παντώ, ότι άφου γενήθηκε τόσο κοντά
σ'ο Αιδίνι, άφου έζησε σ'ο Αιδίνι
από μωρό ως έντεκα χρόνων, και πάλι
τώρα έκεί τ'η, μπορεί νά λή πως είν-
αι «Αιδινιώτης» και νά προσέτη μόνό
δτι κατάγειται από τ'η Ρόδα.

Η «Ανανήλησις Έλλάς μου
γράφει ένα νόστιμο! Κάποιο κομμάτι
της, καθώς έξερτε, έδημοσιεύθη σ'τη Σε-
λίδα, χωρίς νά σημειωθή ότι ήταν με-
τάφρασις. Και κάποιος, από κίνους
που τ'α κατηγορούσ'η όλο, τ'ο π'ήσασ
πρωτότυπο και τ'ο κατηγορούσαν μερίσι.
«Άμα όμως είδαν, σ'ο άλλο φύλο,
συγγράμματος τ'ου «Μικρού Έθελουτσού»,
έμειναν σ'άν άρρωσι ιχθύς. Κι' ή «Α-
ναγενηθείσα Έλλάς προσέβασι: «Τ'ην
έπασαν όπως κι' οι άνεπαίοι τ'ου κ.

Συνται: καθόλου σ'τα τετραδία τ'ων Μ.
Μυστινών! Τ'ην πνευματική γνωρία
κι' οποιονόνομία που άποτελεί ή ανταλ-
λαγή, τήν αδελφική αυτή σύβση, πρέπει
να τήν βάζετε ψηλότερ' από τήν πολι-
τική».

Με μεγάλη μου γαρά πληροφορού-
μαι, ότι δυο καλές μου φίλες, οι ά-
δελφές Λελά και Άννα Δ. Κωστοπου-
λου, τ'ο δικηγόρου, προσδύσαν πολύ
σ'τη Λωζάννη, όπου σπουδάζουν. Φαν-
ταστές εσ'ιτε στις χειμερινές έξοτασις,
αυτές έκπριτεύσαν μέσα σε 75 σωμααθή-
τριες, «Αγγλίδες, Άμερικανίδες, Γαλ-
λίδες κτλ. Κι' ή διεύθυνση τ'ου Σχο-
λείου τους, τ'ου όνομαστού «Grand
Berger», έστάλε εδ'ω πολύ θερμά συγ-
χαρήρια, εις τ'α όποία προσέβασι και
τ'α δικ'α μου.

Χαίρω πολύ γιά τ'η γνωριμία Μπέ-
κα, κι' έλπιζω πως θάκωδισθ'η μιά από
τις καλύτερες φίλες μου. Σ'ου έστειλα
τετραδία και καλή αρχή σ'ο εστάδιο
που λεί.

Κοινοβιακή Άδρα, σ'ου έστειλα τήν
«Κωμωδία τ'ου Άριστίου». Μου γρά-
φεις ότι: «οι φιλοσοφικ'α σου ιδέες είν-
αι μωρατά» και γι' αυτό δέν μου στέλ-
λεις συχνά τί τ'η Σελίδα. Δέν πειρά-
ζει. Κανέναν δέν είναι ύποχρωμένος
νά έχη «μαγάλες φιλοσοφικές ιδέες». Η
δμοιλία σου όμως, δτι γράφεις καλύ-
τερα τ'η Γαλλική από τήν Έλληνική,
δέν ν'α έθουσίασε. Μιά Έλληνίδα, τ'ην
«Ελληνική πρέπει νά γράφη καλύτερα».
Και γι' αυτό πρέπει να καταχίνη, όσο
τουλάχιστο κατέγινες και σ'τα Γαλλι-
κά. Δέν θά σου είναι δύσκολο, άφου
έχες σ'την Έλλάδα και τρόπον τινά ά-
ναπάντες τ'η γλώσσα με τ'ον άέρα της.
Ατάβας, γράφε, γιά δέ συνειδήσ'ης γρή-
γορα.

Σ'ου έστειλα ετι εζήτησες. Παρ-
βάτη, Τ'ο γράμμα σου μου έφρεσ πάρα
πολύ. Κι' ή φιλομάθεια, έξερεις, ήνωψ'
μ'ο τ'ο παραδέρχου. «Όταν τ'α κορίτσια
τ'ου Σχολείου σου σ'ι βλέπουν νά ενδια-
φέρται τόσο θά ενδιαφερόσ'ον σ'ιγά-
σιγά κι' αυτά. Όσο γιά τ'ην άγάπη
μου, νά μήν άμφιβάλλη, κι' δταν ά-
κόμα δέν θά βλέπης, από Έλληνική χώ-
ρου, νά σ'υ απαντώ εδ'ω έκτενώς.

«Οραίς Έπιστολάς μου έστειλαν
αυτήν τήν εβδομάδα και οι έλλες: «Ελ-
λησοπόντος, Μικροδία Τραλιά, «Ο-
νηροπλήχτρα, Μαντείου τ'ων Δελ-
φών, Νέδων, Κορή τ'ου Αΐδους,
Κορφατόπουλο, Αρσής Τυμνασό-
ποις, «Ελευθερωτής τ'ων Σκλάβων,
Αιματομένο Γιαγαγάνι, Έύλον Άπο-
λέτηρον». — Έπέλεσε τ'ας παραγγελίας
των και τ'ους ευχαριστώ γιά τ'α καλά
των λόγια, ξεκαθαρώματα κτλ.

Θαυμάσια συνηθών αι διαλέξεις της
«Φοιτητικής Συντροφιάς». Σήμ'ερα που
σ'ες γράφω, θά πάω νακουώσω τ'ον ά-
γαπητό μας κ. Τέλλον Άγρα, που θά
μύληση περ'ο τ'ου Αλεξανδρινού ποιη-
τη τ'ο Κ. Καβάφη. Και τ'ην έρχόμενη
Τρίτη ο κ. Αλέξ. Παλλής, ό διαση-
μής μεταφραστής της «Γιάδος», θά
μύληση (στις 6-12 π. μ.) γιά τ'ο Ζή-
σημα τ'ων Φυλακών.

Οι διαλέξεις αυτές άρχισαν νά τυ-
πονώνται σε χωριστά βιβλιαρδία. Και
πρώτη βγήκε ή διάλεξι τ'ου κ. Ι. Μ.
Παναγιωτοπούλου. Τ'ο έργο τ'ου ποιη-
τη Κ. Παλαμά».

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Δύτην τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Εὐτυχήσεις, Εὐλόκαστρον», «Φαντάσματα», «Χορὰ», «Ἐξυπαρξάντες», «Παράποιο Τριανταφύλλων», «Ἡ ἀνομιμία», «Τὸ Σκουρογιάννη», «Profunda nocte», «Βιογυλιος», «Στὴ Φύση», «Ἀδύγη» κτλ. — «Ἀπὸ τὰ ταξείδια μου», «Τὸ Σινεμά», «Αἶλα», «Τὸ ἐπιπηγνύμι μου», «Ἐνας πολωνικός μύθος», «Ἐνα μᾶθημα», «Σκιερὰ φαντάσματα», «Τὸ τέγραμα τοῦ Ραμπλαι» κτλ. — II. Πνεύματα.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σειδος: «Ὁ Χαλασμένος Πύργος», ἀνεκτὰ υποβλητικῶ. Στὴ λέξη «ἔσθον ζώη» ἔγραψε λάθος «ἔσθον ζωῆ» ἔγραψε δ ποιητὴς. Κε' ἐνοούσης μὴ ζώη ἐξωικημυστηριώδης μὲ εἰσάσεις, νεράιδες, στοιχία, ὅσα αὐτῇ ποιηταζόμεσθα, θῆαν βλέπομεν τέτοιους πύργους. — 1881-1921». «Ἐπικαιροὶ καί, πάντως γιὰ τὰ δικαίωρα, πολὺ καλῶ. — «Ὁ Πιερότος». Παρὰ πολὺ ὠρατο! Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι μετὰ φραση, βέβαια δημοῦ· εἶναι μίμησις ἀπὸ ἕνεκα. Γιατί ἐστὶ ζωῆ μαζ. οἱ Πιερότοι κί οἱ Ἀλεξανδρῖνοι, εἶναι μὲν ἀνεκτὰ γνωστοί, ἀλλὰ δὲν ἔχουν γίνῃ τόσο συμβολικῶς πρόσωπα. — Ἐμεῖς ἔχομε τὸς Φασουλῆδες, τοὺς Καλαμολῆδες, τοὺς Παλιότους. — «Ἡ Πενταλόδα». Κοινῶ. Τὸ ὅσπερ ὁμοίᾳ ἢ μεγάλῃ του ἀπλότητι καὶ συντομία. — «Γιὰ τὸ γερὸ». «Ὀχι μὲ πολλή τέχνη γραμμένο. Εἶναι ὅμοιος μὴ καλὴ εἰκόνα ἀπὸ τῆς κοινοτικῆς ζωῆ τῶν ἀνθρώπων κί' ἔχει πικρὴ ἰδιότητα ἴδια.

Καὶ μὴ δόλωση. — Ἀπὸ τὰ κομμάτια γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. πού κώτερον νὰ μὲ πνέουν, ἐπράτησα μόνον τὰ κώτερα, δηλαδὴ ἐκείνα τὰ ἔλαβα ὡς πρὸ ἑξῆς μηνῶν. Τὰ πὶδ παλιὰ, φορτῖο δολκιερο, τὰ ἔδωσα νὰ καρῶν. Μὲ λύπη μου βέβαια, γιατί κοντὰ στὰ ἔσρα, θὰ κήκων καὶ πολλὰ χλωρά, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Ὅταν δὲν ἔχω τόπο νὰ δημοσιεύω θὰ τὰ καλὰ πού λαβαίνω, κί' ἔταν λαβαίνω ἁλοῖνα, ἔρχεται στιγμή πού τὰ παλιὰ πρέπει νὰ κάμωμν τόπο στένια.

ΕΥΚΡΙΣΙΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδδαν ψευδώνυμον ζηκίεταται ἡ ἀναστομία, ἀν δὲν συνοδεύεται ὡπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ δημοσίωμενα ἢ ἀναγνωσόμενα λαύουν μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1921. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἄ ἀνέκων εἰς ἀγόρευ καὶ ὄσα ἀπὸ Κ εἰς ἀνέκτωια.]

Νέα ψευδώνυμα: Νυμφόρος Ἐλλῶν, ἂ.(ΦΚ). Κεφαλλονηπόουλα, κ.(ΚΜ). Γλαυκος, ἂ.(β). Ὀνειροστάλαξη, κ.(1). Τρελλὴ Χοροστραία, κ.(ΜΑ). Τάνταλος, ἂ.(ΝΣ). Κορηνοπούλα, κ.(ΕΚ). Ἰούλιος Καίσαρ, ἂ.(ΠΔ). Μαγγίτης τοῦ Ἑσπὶ Σαγῆ, κ.(ΔΣ). Κοκκινωπίπειρο, κ.(Πς); II) Μπερῶβεν, ἂ.(ΝΤ). Ἀφορισμένο Κῆρα, ἂ.(Ι). Ἀλεποχωρῖνης, ἂ.(ΓΝ). Μῆγας Κιγκινάτος, ἂ.(ΝΙ). Σπλαβαμένος Κόπρος, ἂ.(ΧΓ). Παυλὸς τῆς Κύπρου, ἂ.(ΒΙΙ). Πανελλήνιον Ὀνειρον, ἂ.(ΔΣ) Ναυτόπουλο τῆς Θῆρας, ἂ.(ΙΙΙ).

Ἀνατομία ψευδώνυμων: Κυπραῖος Πόθος, ἂ. Αἰγιοβοσκός, ἂ. Μελισσὸς Σπλιωτάκης, ἂ. Γλυκοχέρωμα, κ. Θύελλα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 8 τὸ πολὺ κρατᾶσας lex. 30 ἢ ἀπὸ τὰς περιηλίον λεπτὰ 10 ἢ λέξεις. Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλέξων: ἡ Ροδαλὴ Αἰθιοῦλα μὲ Κατεργάζον. Κατεργαζούσαν, Καμίαν. — ἢ Μπίνα μὲ Πεταχὴν Κοιυλίτισαν, Δοκίνα τ. Κοζάνης, Γυῖν τ. Φηλορέτι, Πεισματῶσαν, καὶ μὲ βῆσους καὶ ὄσας θέλουν. — ἢ 25 Μαγρίον μὲ Ροδοδάκτ. Αἰγούλα, ἢ Ἰωάννα Δ' Ἀρκ. — ὅ Πόντιος Ἀμαθῆς μὲ Λαφροῦσι. Ἐλλάδα, Αἰμιλ. Χωβ, Μεγ. Ἐλλάδα. — ὅ Σατανᾶς μὲ ἄδα Φόξτροι, Παπαρηθιάκη Ἀκτὴν, Παναγιῶν τ. Ρόδου, — ἢ Θύελλα μὲ Καπνῶν, Γιωνίτες, Καμίαν

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Γεώργ. Μιχ. (ὄχι, δυστυχῶς, δὲν γίνεταί) Α. Θ. Δημ. (ἂΠόλιμον ἔσπελα) Ἀγοροδοῦτοσ (τοὺς 4 τόμους ἔσπελα) στὸ ἐσπετώμα βέβαια δὲν λογαριάζονται, εἶναι ὅμοιος μὴ ἐνίσχυσις τοῦ περιοδικοῦ κί' ἀγορά παλαίων τοῦ τόμου, ὅσπε ἔ' ευχαριστῶ πολύ) Μπέμπιν Γ. Γκ. (ἢ ἀποστόλή γίνεταί τακτικᾶ θὰ χῶνεται ἐξέπ') Ἀνθρωπόμερορον Γορῶλαν (θὰ εἶδα, θὲ τὰ Παραμύθια τῆς δ. Μαρκετῶ στοιχίουν δρ. 2') Παγκόσμιο Ὀνειρον (ευχαριστῶ γιὰ τὸ γενναῖο ἐσπετώμα δὲν ἀμφιβάλλω θὲ ἡ ἐπιμονὴ σου θὰ νικήσῃ ὅλα τὰ ἐμπόδια) Ἀδόρων τῆς Ἀόδαα (πρότασις Μ. Μυστικῶν δὲν ἔλαβα) Πονηρικῶ (ἐπὶ ἀπόδειξη ζήτησε ἀπὸ τὸν κ. Ἠλ.) Γοργώπτερον Ἐλευθερωτὴν (λύσεις πού δὲν ἔχουν δημοσιευθῆ ἀκόμη, εἶναι πάντοτε δεκάτ) Ρόδον τῆς Ρόδου, Ἀντίθαν, Γέρου-Ἄθμον κτλ.κτλ. Θ. Δαζάδου, Μαντιῶν τ. ἑλεφῶν, Ὀδοῶν Ὁδῶν (ἔλαβα, ευχαριστῶ.) Κυπραῖον Πόθον, Κορηνοπούλου, Νισαγάων, Γκαίτων, Κολίθρων, Κατεργαζούσαν, Μαγγίτην τοῦ Ἐσπὶ-Σαγῆ (ἔσπελα) Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τῆν 29 Μαγρίου, ἀπάντησων εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 1940 ἀναγνωσμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Ἰουνίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προσθετικῆς ταύτης ἐπ' ὄσον δὲν θὰ ἔχουν ἐκδόμ δημοσιευθῆ, ὄσας καὶ τὸν παρῶν γουμέτων φιληλαδίων.]

268. Δεξιόγλωσσο Κάτι πού λάμπει, πᾶσι κοντὰ Δὲ κάπτι πού σὺντριβεὶ Καί τ' ὄλο ἀδιάρκιστα χυπᾶ, Σὺν πέτρῃ ζᾶνον ἀπὸ ψηλά, Παλάτι καὶ καλύβε!

Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Ἰσο ντ' Ὄσο 269. Μεταγραμματισμός Τὰ σκοτάδια ἐγὼ σκοπέλλω Καὶ τὰ σὺμπασινα φωτίζω Τὰ κεφάλια μου μάλῳξείσ; Σὲ νησάνι ἐμπρός ἀράζει, Ἐστέλη ἀπὸ τῆς Ἡρας

270. Ἀναγραμματισμός ἐν Στοχειογράφῳ Γιὰ διασκέδαση μὲ παίζουμ. Κί' οἱ σοφοὶ κί' οἱ ἀμαθεῖς Μα συγκρίνωμ μ' ἔστῆζουμ Γεωμέτρης ἐμπεριβεῖ. Ἄν τὸ πρῶτον μου ἀπαίρησις, Κάποιος πάχος θὰ ἐσσηκίνα Κί' ἂν ἐν ἄλλο μεταδότης. Τὸ χωράφι σου θὰ ὀργάνω. Ἐστέλη ἀπὸ τ. Ὀνειρωμένους Ἐλλᾶδος

271. Σίγμα

+++ +++++ = Κράτος. [αἰα] *+* * +++++ = Βουραν. δυναστε *+* * +++++ = Ἀρχαία χώρα *+* * +++++ = Μούσα. *+* * +++++ = Πέρση βασιλ. *+* * +++++ = Πόλις Ρωσίας +++ +++++ = Πιργῶν.

Ἡ ἄνω διαγωνίως ἡπειρας, ἡ κάτω ἐνδοσος νῆσος τῆς Ἑλλάδος. Ἐστέλη ἀπὸ Τάκη Ἀπ. Καμαρινῶν 272. Ἐπιγραφή Α Ν Ε Μ Ν Η Α Η Ε Μ Ι Μ Ν Α Τ Ι Ζητείται ἡ ἀπάντησις. Ἐστέλη ἀπὸ τ. Υαροσφ. Ἐλληνοπούλο 273. Μαγικὸν Εἰκὼν ἄνευ εἰκότος

Ἄνα τρεπὰς δὲν ὑπάρχη Γιὰ νὰ ζήσῃ ὁ ἀνθρωπὸς σου. Μιὰ σου φταίει ὄμο κόνω. Μιὰ γυναίκα, πού τὴν εἶπα Παραπάνω.

Ἐστέλη ἀπὸ τὸ Νυμφίον Σάλτιμα 274-278. Μογικὸν Γεῖμμα Τὴ ἀναλλαγῆ ἑνὸς γραμμῶνος ἑκάστης τῶν κώτερι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἕνευ ἀναγραμματισμοῦ ἀλλὰ ἐτόσαι λέξει:

Θυμὸς, σάμα, πάγος, βολή, τρέμα. Ἐστέλη ἀπὸ τὸ Διαπλασμοῦ 279. Ποικιλὴ Ἀχροσυχίς Τὸν κώτερο ἐρηγοῦμεν ἴξων, τὸ τελικὸν γράμμα τῆς πρώτης, τὸ ἀρχικὸν τῆς δευτέρας, τὸ τελικὸν τῆς τρίτης, τὸ ἀρχικὸν τῆς τετάρτης καὶ οὕτω καθεῖς, ἀποσταλῶν δένδρον κοινῶν: 1. Θεᾶ. 2. Ἄνθος. 3. Περιφρημος πηγῆ. 4. Πιργῶν. 5. Πρακτεύουσα. 6. Ἀρχαῖος θεός.

Ἐστέλη ἀπὸ τῆς Ἡλέκτρας 280. Φωνηενδλίτικον κκ - κκκ - κκκν - ν Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Κήδους 281. Γεῖφος

Table with letters and symbols: κ, ε, τ, Α, Ι, Δ

Ἐστέλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τ. Ἐνώσεως

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς 282. Sans conscience *e* * ou * * * * * e * * * a * * * * * * a * * * * e * * u *

Ἐστέλη ἀπὸ τὸ Τμημένον Τουφέκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Δουῆς, τοῦ φέλλου 4. 51. Γέδορα (Γάδ, Ἐρα) — 52. Νέρον-Ἰέρων. — 53. Ἄλος - Ἰλας — 54. Ὁ σῆλος, ἢ σῆλα. τὸ σῆλι. 55. ΚΑΡΙΑ 56. ΜΕΝΑΝ-ΚΥΡΙΑ ΔΡΟΣ (ἑνδρα, νομὸς, Ἄνδρας, δρόμος, Ρόδος, ἔρμος, ἸΑ Σάδοιμ.) — 57 - 61. Διὰ τοῦ Φ: ἶσφος, φανός, φῶρος, φῶρος, ἀφρός. — 62. ΚΑΝΑΔΑΣ-ΙΜΑ-ΔΑ-ΤΑ - ΡΑΚΙΝΑΣ (ΚΙΡκη. Α-ΜΑλιθια, ΝΑΚος, ἌΛΙἀκρον, ΔΑ-ΝΙΑς, ΑΙΑῶς, ΣΑΣῶν.) — 63. Πάθου τῶν πόνων πονηὶ δυναίμενος. — 64. Ὁ Ἰσοκράτης ἦτο ρήτωρ (ὁ εἰς ἂ κράτη - οὐ - τὸρ ἢ τερ.) — 65. L'union fait la force. — 66. Pauvrete n'est pas vice.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1899) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντες 94 τόμοις ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ 8-ἔξ ἑκτά: 6ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, καὶ 21ος. Ἐκαστός τόμος δρασ. 6, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποσταλλόμενος δρασ. 8,50 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ δε. 5,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1920) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 27 ἐν ὄλῳ. — Ἐκαστός τόμος δρασ. 6, καὶ ραμμένος δε. 18. Ταχυδρομικῶς τέλει ἑκάστου τόμου προστέτα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἄρραφος καὶ δε. 1,50 ὁ ραμμέμος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δε. 1,50 εἰς ἄρραφος εἰς ραμμέμος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξας μὲ ἀπὸ 10 στοιχία δε. 2 (ὁ εἰσάχσοτος ὄρος.) Ἰδρον τῶν 10 λέξ. 30 λεπ' ἢ λέξας, μὲ πικρα 20 στοιχία λα. 30 καὶ μὲ πεφαλῶτα λα. 40 ὃ κώτερος ἐπὶτος δε. 1.

Χριστικὸν Τριανταφυλλο, Βαρονίς, Ἐστέλη ἀπὸ τὸ Διαπλασμοῦ 279. Ποικιλὴ Ἀχροσυχίς Τὸν κώτερο ἐρηγοῦμεν ἴξων, τὸ τελικὸν γράμμα τῆς πρώτης, τὸ ἀρχικὸν τῆς δευτέρας, τὸ τελικὸν τῆς τρίτης, τὸ ἀρχικὸν τῆς τετάρτης καὶ οὕτω καθεῖς, ἀποσταλῶν δένδρον κοινῶν: 1. Θεᾶ. 2. Ἄνθος. 3. Περιφρημος πηγῆ. 4. Πιργῶν. 5. Πρακτεύουσα. 6. Ἀρχαῖος θεός.

Ἐστέλη ἀπὸ τῆς Ἡλέκτρας 280. Φωνηενδλίτικον κκ - κκκ - κκκν - ν Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Κήδους 281. Γεῖφος

Ἐστέλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τ. Ἐνώσεως

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς 282. Sans conscience *e* * ou * * * * * e * * * a * * * * * * a * * * * e * * u *

Ἐστέλη ἀπὸ τὸ Τμημένον Τουφέκι

Ἐστέλη ἀπὸ τῆς Ἡλέκτρας 280. Φωνηενδλίτικον κκ - κκκ - κκκν - ν Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Κήδους 281. Γεῖφος

Ἐστέλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τ. Ἐνώσεως

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς 282. Sans conscience *e* * ou * * * * * e * * * a * * * * * * a * * * * e * * u *

Ἐστέλη ἀπὸ τὸ Τμημένον Τουφέκι

Ἐστέλη ἀπὸ τῆς Ἡλέκτρας 280. Φωνηενδλίτικον κκ - κκκ - κκκν - ν Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Κήδους 281. Γεῖφος

Ἐστέλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τ. Ἐνώσεως

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς 282. Sans conscience *e* * ou * * * * * e * * * a * * * * * * a * * * * e * * u *

Ἐστέλη ἀπὸ τὸ Τμημένον Τουφέκι